

Liebe Leserinnen und Leser,

vielleicht kennen Sie solche oder ähnliche Schicksale: Ein ägyptisches Mädchen rebelliert gegen seine Eltern und flieht ins Ausland. Eine Mutter will ihre 14-jährige Tochter aus Aleppo zu sich holen, aber ihr Mann will sie in Syrien verheiraten. Eine afghanische Chefreporterin muss in Deutschland bei null anfangen. Eine syrische Akademikerin startet im Exil ein neues Leben als Köchin. Eine Chorleiterin sehnt sich danach, irgendwann Friedenslieder in Syrien zu singen.

Die Reporterinnen und Reporter von Amal, Berlin! erzählen von Frauen, die ihre eigenen Wege gegangen sind, auch schmerzhafte. Sie alle sehnen sich nach Freiheit und Selbstbestimmung – auf sehr unterschiedliche Weise: Einige legen zum Beispiel ihr Kopftuch nach ihrer Ankunft in Deutschland erleichtert ab. Andere tragen es in der neuen Heimat selbstverständlich und selbstbewusst.

Dazu hat in einem freiheitlichen Land jede Frau das Recht. Es bleibt ihre Entscheidung. Dennoch wird viel darüber diskutiert, über Integration und Identität, darüber, ob ein Kopftuch ein Symbol der Abgrenzung sei. Aber für die Frauen geht es nicht darum. Es geht um ihre Selbstbestimmung als Frau, um ihre Selbstbestimmung als Muslimin. Wie so ein selbstbestimmtes Leben aussehen kann, davon erzählen die Berichte in diesem Heft.

Die Evangelische Kirche in Deutschland (EKD) finanziert nun zum vierten Mal ein Magazin für Migrantinnen und

Migranten in Deutschland. Sie erhalten es auf Arabisch-Deutsch oder Persisch-Deutsch. Die arabisch-persische Redaktion des Internetportals amalberlin.de, ebenfalls finanziert von der EKD, hat das Magazin gemacht.

Ich wünsche Ihnen eine anregende und unterhaltsame Lektüre.

Impard blusselw

Irmgard Schwaetzer, Präses der Synode der Evangelischen Kirche in Deutschland und chrismon-Herausgeberin

پروتستان و ناشر مجله کریسمون ایرمکارد شوائسی، رئیس شورای کشیشان کلیسای

Huparal Chusachel

دوستدار شما،

براى شما مطالعهاى هيجانانكيز و سركرم كننده ارزو مى كنم.

می شود، کارهای این مجله را انجام داده است.

برلین amalberlin.de که ان هم توسط کلیسای پروتستان حمایت مالی فارسی-المانی و عربی-المانی دریافت می کننید. تحریریه فارسی-عربی امل

به روشهایی بسیار متفاوت: مثلا بعضی از انها بعد از سیدن به المان منتسه بالمقتسا ع دوناً ببط در طلب ازادي و المتقلال عبنامتغ، گزارشگران امیل، برلیسن قصه زنانس را تعریف میکننید که راه خبود را

دلش می خواهد روزی در سوریه ترانه علج بخواند. جديدش در الحان را بايد به عنوان اشپز شروع كند. يك زن رهبر اركستر در المان باید از مفر شروع کند. یک زن تحصیل کرده اهل سوریه زندگی را در سوریه مجبور به ازدواج کند. یک زن که در افغانستان سردبیر بوده، ۱۴ سالهاش را از حلب پیش خودش بیلورد، اما شوهرش میخواهد دختر عصیان می کند و بعد به خارج فرار می کند. یک مادر می خواهد دختر شاید قبلا با این سرنوشتها اشنا شده اید: یک زن محری علیه والدینش

مهاجران در الحان را پشتیبانی می کند. مهاجران این مجله را به زبانهای راب طبحہ کے باب نسیمالھی راب ناجنا (EKD) نالمآ نالستای واسیلا

درباره این است که این زندگی خوداگاه و خودمختار چطور است. انها به عنوان زن و به عنوان زن مسلمان است. گزارشهای این مجله است. اما این چیزما برای این زنان اهمیتی ندارد. بلکه موضوع اختیار (Integration) و هویت، در مورد این که ایا حجاب نشانه محدودیت با این حال خیلس در مورد این مسئله بحث میشود، در مورد ادغام در یک کشور آزاد صر زنی چنین حقوقی دارد. تصمیم خودشان است.

فهم و اکامی روی سر خود نکه میدارند. روسری هایشان را به راحتی کنار می کذارند. برخی اما روسری خود را با

خوانندگان عزیز،

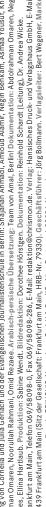

طالقم سوعقاله

chrismon 3

Die Witwen-Gang

Als Kind lauschte unser Autor dem Plausch der Nachbarinnen. Und erfuhr Schreckliches...

Sollen wir

alle unsere

Männer

zusammen-

bringen und

dann mit

Tee vergiften?

Tch war zehn, aber innerlich noch ein Kind von sechs Jahren, und nahm in unserer Nachbarschaft an einem Kaffeeklatsch junger, verheirateter Frauen teil. Kleine Jungs waren willkommen.

Zuerst sprach Aum Mohammed: "Das Leben ist schrecklich. Wie werde ich nur meinen Mann los?" Aum Diab schüttelte ihren Kopf: "Unsere Männer, Albträume sind sie!" Und Aum Haitham murmelte: "Hoffentlich sterben sie bald und verschwinden. Von ihnen bekommen wir nur Traurigkeit und Elend. Mein Mann soll der Erste sein. Amen."

Aum Ibrahim klagte: "Nie kam ein Kompliment über seine Lippen. Und wenn er doch freundlich ist, weiß ich sofort: Er hat Hunger oder will eine Tasse Tee." Da lachte Aum Mohammed: "Dein Glück, dass dein Mann dich freundlich darum bittet. Meiner – möge er sterben – motzt mich an, wenn ich ihm Essen, Tee oder sonst was zubereiten soll."

Meine Mutter lächelte alle an. Mal hob sie die Brauen mitleidsvoll, mal schüttelte sie den Kopf.

Da sagte Aum Diab: "Sollen wir unsere Männer zusammenbringen und mit Tee vergiften? Wir würden sie alle auf einmal los!" Aum Mohammed erwiderte: "Mein Mann mag keine Männertreffen. Er sagt ja so schon kaum Hallo." Auch Aum Haitham seufzte: "Gar nicht so einfach, sie alle gemeinsam durch Gift umzubringen!" Ich ließ Aum Diabs süße Nachspeise stehen. Mein Magen rumorte.

"Sollen wir alle unsere Männer heute beim Abendessen vergiften?", fragte Aum Haitham. Ihr Dracula-Lachen dröhnte in meinen Ohren. Die anderen lachten auch und philosophierten über Gifte und die nötige Konzentration. Und wie ab morgen die Nachbarschaft den Namen "Straße der Witwen" tragen werde. "Nein", warf jemand ein: "Sie wird Glückliche-Frauen-Straße heißen. Weil wir nach viel Geduld und fünf bis sieben Kindern endlich unsere Männer los sind."

Nach dem Treffen schlich ich schweigend neben meiner Mutter heim. Zu Hause, es war schon fast Nacht, bat sie mich, vom Großvater etwas Käse fürs Abendessen zu holen! Das letzte Abendessen für meinen Vater, dachte ich, ging aber dennoch. Hätte ich Großvater den finsteren Plan der Frauen offenbaren sollen? Ich wusste es nicht. Wortlos brachte ich den Käse.

Noch viele Jahre später trafen sich die Nachbarinnen und planten weiter den Männermord. Als junger Mann war ich nicht mehr willkommen. Näherte ich mich, verstummte ihr Gespräch.

Einmal rief ich ihnen zu: "Ich kenne einen Auftragsmörder. Wenn ihr Hilfe braucht: Haltet euer Geld bereit." Sie lachten wieder wie verrückt. Und Aum Mohammed rief zurück: "Ich habe den größten Teil meines Lebens mit ihm verbracht. Soll ich auch mein Geld ausgeben, um ihn loszuwerden? Das ist kompletter Wahnsinn!"

Später starb Aum Mohammed. Ihr Mann lebte weiter.

Könnte ich in die Zeit zurückkehren, würde ich ihr sagen: "Das Leben ist zu kostbar. Man sollte es nicht mit Leuten vergeuden, die sich nicht um einen bemühen. Freiheit ist die wichtigste Quelle für menschliches Glück. Und ob du frei bist, liegt ganz bei dir."

*** Abdol Rahman Omaren

سم بکشیم!» من شیرینیای که ام دیاب درست کرده بود را دست نخورده باقس میگذاشتم. شکمم سروصدا میکرد. ام حییسید: «بهتر نیست ممیین امروز موقع شام به شوهرهایمان سم بخورانیم؟» خندهی شیطانیاش در گوشهایم

نست که همهشان را یک جا با المحيتهم با حسرت مى كفت: «اصلا اسان جواب سلام را هم به زور می دهد.» و جمع شدنمای مردما خوشش غیاید. محمد جواب مي داد: «شوهر من از دور هم همهشان یک جا خلاص می شویم.» ام با چای مسمومشان کنیم؟ انوقت از شر شوهرهایمان رایک جا جمع کنیم و بعد ام دياب مي فت: «بهتر نيست مي انداخت و کاهي سرش را تـــرن مــي داد. لبخند مىزد. كامى با ممدردي ابرو بالا هرچيـزي ميخواهـد.» مادر مـن بـه همـه ببرش- با نقونق از من غذا يا چاى يا مى خواهـــل. شــوهر مــن -كــه مردهشــور که شوهرت این چیزها را با مهربانی این لحظه می خندید: «تو خوش شانسی است یا چای میخواهد.» ام محمد در مهربان است معلوم است دیکر: یا کرسنه به تعریف و تشویق فی چرخیل. و وقتی ام ابراهیم می کفت: «زبانش هیچوقت اولی باشد که میمیرد. امین.» ناراحتی و نکبت است. کاش شوهر من

eth it and Iquean exe acite: «ith Le estatil Imm. gate aciteting it in mean, ethen it exerted; Iquity with it in the care ethen it exerted; Iquity with it in the care ethen in the care i

ده سام بود، اما از درون در واقع یک کودک شش ساله بودم و در محلهمان در جمع بگو و بخند زنان جوان و متاهما شرکت می کردم. آنها از حضور پسر بچه ها استقبال می کردند. ام محمد بعدها درکذشت. شوهرش هنوز ذنده بحود. اگر می توانستم زمان را به عقب بازگردانم، به او می گفتم: زندگی ارزش زیادی دارد. نباید با کسانی هدرش داد که برای آدمها تلاشی فی کنند. آزادی مهمترین منبع خوش بختی برای انسان است. و ایین که آزاد باشی یا نه، فقط بستگی به خودت دارد. ** عبدالرحمان عمرین

پنید را می اوردم.

سالهای سال زنان محله دود هم جمع می سیل بن و برای کشتن شوهرهای شان نقشه می کشیدند. مین دیگر پسر جوانی بودم که حضورم در چنین جمعی مورد بودم که حضورم در چنین جمعی مورد استقبال نبود. وقتی به شان نزدیک میشدم، گفت وگوی شان قطع می شد. می باد با میدای باند به شان گفتم: «من یک باد با میدای باند به شان گفتم: «من یک قاتل پولی می شناسم. اگر کمک بواستید، پولیان را آماده کنید.» بدجوری خواستید، پولیان را آماده کنید.» بدجوری زدند زیر خنیده. و ام محمید جواب داد: زدند زیر خنیده. و ام محمید جواب داد: «بیشت عمیرم را با او هیدر دادهام. برای این که از شرش خلاص شوم هم باید پول بیدهم؛ مگر دیوانهام؟»

مصراه مادوم راهس خانه می شدم. وقتی مصراه مادوم راهس خانه می شدم. وقتی به خانه می سیدیم هوا تا دیک می شد و مادوم از من می خواست برای شام کمی پنیر از پدربزرگم بگیرم. من فکر می کردم این شام آخر پدرم است، اما به مرحال پیش پدربزرگم می رفتم. آیا باید نقشه شیطانی زنان را نرد پدربزرگم لو می دادم؟ غیدانستم. بدون این که چیزی بگویم

مسا می درد. بقیله می خندیدند و در مورد سم و غلظتش نظریه پردازی می کردند. در مورد این حرف می زدند که اسم خیابان از فردا می شود «خیابان بیوه زنما.» یک نفر می گفت: «نه. اسمش می شود خیابان زنهای خوش بخت. چون ما بعد از تحمیل زیاد و پنج تا مفت بچه از شر شوه رهمای مان خیلامی می شویم.»

رد بهتر نیست شوهرهای مان شوهرهای مان را یک جا را یک جا جمع کنیم و با چای

فالشوعمسم

يجيج زنان همسايه و آدزوى سربهنيست كردن شوهرانِ دردسرساز

الشاءه 💠

ür dich Liebe? Was ist

Wir haben eine Frau und einen Mann gefragt. Sie antworten mit Gesten

🕂 Anas Khabir

Du erfährst, dass dein Partner fremdgeht. Wie reagierst du?

Was bedeutet für dich Jungfräulichkeit?

Eine Frau möchte, dass ihr Kind ihren Na Der Mann ist dagegen. Wie fühlt sich

Wie groß ist der Unterschied zwischen deine in Nahost und dem in Deutschland?

Pubertät...

... ob in Syrien, in Ägypten und in Deutschland: Auflehnen werden sich die Kinder sowieso

geblieben, dann hätte meine Tochter nicht diese ganzen Flausen im Kopf", erzählte mir neulich eine syrische Frau. "Sie würde sich nicht so auflehnen und unsere Familientraditionen brechen. Das ist alles nur wegen dieser deutschen Gesetze, die Mädchen dazu verleiten, ihre Familien zu verlassen. Gerade habe ich wieder von einer 14-Jährigen gehört, die abgehauen ist und jetzt in einer Jugendamts-WG wohnt. Was da alles passieren kann! Seitdem lebe ich in ständiger Angst, dass meine Tochter das Gleiche machen könnte."

wenn sie in Syrien geblieben wäre? Sind Teenager-Töchter in arabischen

دختر من هم چنین لاری انجام دهد.»

اقتاد! من همیشه هراس دارم تا مبادا زندگی میکند. انجا چه اتفاقی خواهد

فرار کرده و حالا در یک مرکز رفاه جوانان

ه از یک دختر ۱۴ ساله شنیدم که از خانه

یک زن سودی برایم کفت. او افزود: «من

دختران از خانه فرار کنند.» این موضوع را

قوانين المان است كه اجازه مي دهد

خانواده را نحسكش اين همه به خاطر

Tären wir in unserem Land Ländern nicht so rebellisch? Doch, das sind sie! Reem Adel, 25 Jahre, aus Kairo, lebt seit drei Jahren in Berlin, studiert Islamwissenschaften, steht mit beiden Beinen im Leben. Bis sie hier angelangt ist, musste sie einen weiten, sehr holprigen Weg zurücklegen: "Mit 14 rebellierte ich gegen alles, gegen mein Outfit, meine Eltern und meine Schule", erzählt Reem Adel. "Gleichzeitig veränderte sich mein Körper schnell: Pickel im Gesicht, die Nase schien größer als normal – und meine Eltern verstanden das alles nicht."

Als Reem eine weibliche Figur bekam, klammerten ihre Eltern. Reem Doch wäre es wirklich besser, sollte sittsame Kleider tragen, damit sie keine Männer verführt und nicht belästigt wird. Der jüngere Bruder

> وقتی برجستگی های اندام زنانه ریم درک غیکردند.» به نظر می سید. والدینم این تغییرات را وجود امله بینی ام بزرگتر از حالت عادی

> حال تغییر بود، روی صورتم جوشهایی به می کردم.» او افزود: «بدنم به سرعت در می پوشیدم، والدینم و مدرسهام سرگسی برای همه چیز، از جمله لباسهایی که می کوید: «زمانی که ۱۲ ساله بودم و راه پـر پيڇوخمـي را پيمــود. ريــم عــادل که میخواست الحان بیایید، سفر طولانی زندکی روی پاهای خودش میایستد. زمانی می دند. ریم فرد مستقلی است و در او در بخش مطالعات اسلامي تحميل پیش بدینسو در برایین زندگی میکند. السام عادل ۲۵ ساله از قاهره، از سه سال عرب سرگشت فی کننید؟

بهتر بود؛ ایا دختران نوجوان در کشورهای اكر او در سوریه می بود، واقعا وضعیت

sollte sie überallhin begleiten. Reems Spielraum wurde winzig im Vergleich zu dem ihres älteren Bruders. "Ich war komplett zerquetscht, meine Eltern nahmen meine Bedürfnisse nicht ernst. Ich fühlte mich wie ein Vogel voller Energie, und sie setzten mich in einen Rollstuhl. Hätte ich zu Verwandten oder in ein Heim fliehen können, ich hätte es getan. Ich hatte meine Eltern wiederholt davor gewarnt. Aber in Wirklichkeit hätte ich nicht gewusst, wohin."

Dann entdeckte sie im Internet, dass sie als Au-pair nach Deutschland kommen konnte. Sie schloss ihre Schulausbildung ab, studierte Deutsch an der Uni. Sobald sie das Visum hatte, steckte sie ihre Kleider

und Habseligkeiten in Plastiktüten und verwahrte sie im Haus einer Freundin. Sie kaufte einen großen Koffer und ging zum Flughafen. Als sie in Deutschland ankam, benachrichtigte sie ihre Familie, wo sie war und dass es ihr gut ging.

"Ich fing an, mich selbst zu entdecken: dass ich gern Kleider trage, meine Haare zu einem Pferdeschwanz binde und mich frei durch die Stadt bewege. Ich reise viel, gehe campen, nehme Gitarrenunterricht." Sie hat auch bemerkt, dass sie ihre Familie trotz allem mag, und inzwischen haben sie sich versöhnt. Ab und zu fährt Reem jetzt wieder nach Kairo und dort trägt sie ihrer Mutter zuliebe sogar das Kopftuch. Asmaa Yousuf

مراقبت کند (Arisq-uA). بعد از اینکه اشنایی با فرهنگ و زبان میتواند به بعدا او در اینترنت متوجه شد که برای :-روع·»

هشدار دادم. اما درواقع في دانستم حجا را می کردم، چندین بار هم به والدینم اقامتکامی و یا نزد بستکانم بروم، اینکار اند. اگر می توانستم از خانه فرار کنم و به انرژی مستم، که انان مرا در قفس گذاشته غی کرفتند. فکر می کردم پرنده ای پر از شده بودم، والدينم نيازهايم را جدى ریم همچنان می کوید: «مین کاملا خرد به برادران بزرگترش، کوچکتر بود. همراهي مي درد. اتاق بازي ريم نسبت نکنند. برادر بزرکش باید او را همه جا وسوسه نشوند و برایش مزاحمت ایجاد مناسب بپوشد تا مردان با دیدن اندامش

حتب روسری هم می پوشد.

قاهره میرود و انجا به خاطر مادش باهم اشتی کردهاند. او هر از گاهی به اینها خانوادهاش را دوست دارد و حالا ریم همچنان فت که با وجود همه کمپینک میرفتم، اموزش کیتار میردیـلم.» و کذار می کردم. خیلی سفر می کردم، دماسبی میبستم و ازادانه در شهر کشت دوست داشتم می پوشیدم، موهایم دا کشف کردن خودم، لباسمایی را که «وقت به المان رسيدم، شروع كردم به خبر داد که الحان امده و خوب است. رفت. وقتی به المان رسید به خانوادهاش یک چمدان بزرگ خرید و به فرودگاه یکی از دوستانش کذاشت.

خریطهی پلاستیکی جابجا نموده و در خانه بهدست اورد، قسام وسایل و لوازمش را در دانشگاه تحمیل کرد. وقتی ویزای المان را می کردند، این که ریم باید اباس ملی مدرسه را قام کرد، در رشته زبان المانی در

این کون سرکشی نی کرد و عرف و عادات این مزخرفات در ذهن دخترم غی امد. او «اکر در کشورم می بودم، شورش مى كننا ोंगें।: दें<येंं के क् ची

در سوریک، مصر یا

Verbrannte Finger

Malakeh Jazmati erzählt, was sie in Deutschland zur Königin der syrischen Küche gemacht hat

liches Gericht. Übersetzt heißt es "Verbrannte Finger". Aus den scheinbar wahllos zusammengestellten Zutaten Nudeln, Linsen, Brot und Granatapfel entsteht – richtig zubereitet – eine köstliche Speise. typisch für die feine Küche Damaskus'. Typisch für Geburtstagsfeiern. "Meine Lieblingsvorspeise", sagt Malakeh Jazmati, Starköchin aus Syrien. Es schmeckt auch deutschen Gästen. Sogar die Bundeskanzlerin hat von ihren "Verbrannten Fingern" probiert. Vielleicht, so Malakeh Jazmati, weil es nicht so fettig und zudem vegan ist.

"Ich wollte immer Botschafterin werden", sagt Malakeh Jazmati: "Deswegen habe ich in Syrien Internationale Beziehungen studiert." Doch es kam anders. Sie floh nach Deutschland und da stand ihr die neue Spra che im Weg. Malakeh Jazmati machte sich die Küche zur neuen Bühne. "In Deutschland glauben viele, dass der traditionelle Platz der syrischen Frau sowieso die Küche ist", sagt sie. Nun macht sie Diplomatie vom Herd aus. Ihre wichtigste Zutat: Liebe. "Die Menschen sollen bei jedem Bissen sagen: Das ist das leckerste Essen, das ich je gegessen habe."

Malakeh Jazmati kam im Zuge einer Familienzusammenführung nach Deutschland. Sie folgte ihrem Mann Mohammed, der ihr größter Unterstützer ist. Sie kochte zunächst für private Partys, dann im Sharehouse Refugio – das ist ein Wohnprojekt der Berliner Stadtmission für Geflüchtete und Deutsche. Und gelegentlich stellt sie auch für die Bundesregie-

arrah Esbao" ist ein erstaun- rung Büffets zusammen. Ihre größter Erfolg: das Eröffnungsdinner der Berlinale im Februar 2018.

Sie ärgert sich über das Vorurteil in Deutschland, dass arabische Frauen in einem Käfig leben müssen. "Ich möchte den arabischen Frauen hier in Deutschland eine Botschaft mitgeben: Richtet euch nicht nach den orientalischen Männern. Und auch nicht nach dem, was die westlichen

Viele Deutsche glauben, die syrische Frau gehöre in die Küche. Aber bei Malakeh wird die Küche zur Bühne

Gesellschaften euch an Vorurteilen aufdrücken wollen. Bleibt ihr selbst und steht dazu!"

Und schließlich verrät sie ihr Erfolgsrezept: "Man muss lieben, was man tut, und sich mit geliebten Menschen umgeben. Man sollte dem Neuen positiv gegenüberstehen, und dann braucht man Stärke. Das Ganze koche man auf dem Feuer der Geduld. Dann: eine gute Prise Gottvertrauen, ein wenig Ruhe. Gesalzen wird mit Eifersucht und Neid. Fehlt es, wird das Ganze langweilig. Nimmt man aber zu viel, ist alles verdorben."

* Khalid Alaboud

ملک در چارچوب ادغام خانواده به دنبال «.واه.عه خوردهام.»

بكويند اين خوشمزه ترين غدايي است ك معقته است: «مردم با هر لقمه باید مهمترین مساده لازم بسرای او: عشسق. ملک از كنار اجاق كاز مشخول ديپلماسي است. جای زنان سوری اشپزخانه است.» او اکنون «بهمرحال در الحان بسياري معتقدند كه یک استیج تازه تبدیل کرد. او می گوید: سر راهش قرار گرفت. ملکه اشپزخانه را به ملکه به المان فراد کره و یک زبان جدید کردم». اما اوضاع طور دیگری پیش رفت. در سوریه در شته روابط بینالمل تحصیل مىخواستم سفير شهوم و بهممين خاطر ملك جزماتي مي كويد: «من هميشه هيچ ماده حيواني) است.

غذا نه تنها چرب نيست، بلكه وكان (بدون كنند، عصباني است: «مي خواهم پيامي به امتحان کرده است، بهخاطر این که این مدراعظم مركل «انكشت سوزان» را افتتاحيه برليناله ۲٬۰۲۸ او از اين پيشرداوري الماني هم اين غذا را دوست دارند، حتى پیشغذای مورد علاقه من است.» مهمانان جزماتی سراشپز سوری میگوید «این غذا، پناهندگان و المانیها. گاهی اوقات هم در دمشق و معمول در جشن تولدها. ملکه است. غذایی لذیذ از یک اشپزخانه خوب تركيب اين غدا نان، ماكاروني، عدس و انار که ترجمه ان «انگشت سوخته» می شود. «مرا اسباو» غناي شكفتانكيزي است

اما اگر بیش از حد مصرف شود، همه چیز این نباشه، همه چیز خسته کننده می شود، ، ارتسا تباق و تامسه هم ابنه کر و بعد: کمی اعتماد بهخدا و کمی ارامش. دارد. قـــام اينهــا را بايـد روى اجــاق صبر پخت. أليا توعة لملق هو بعب و بيسيناليا تحبثه مراوده داشته باشد، باید درباره چیزهای نو می دهــد باشــد و بــا افــراد دوست داشــتنی می دهد: «ادم باید عاشق کاری که انجیام و در نهایت، او دستورپخت موفقیتش را لـو «.لميلانج نا داك

مىخوامنىد تبعيت نكنيىد. خودتان غانيىد و شرقی و همینطور جوامع غربی از شـما زنان عرب در المان بفرستم: از انچه مردان در المان که زنان عرب در قفس زندکی می بزرکترین موفقیتاش: شام در مراسم براى دولت فدرال بوف اماده مىكند. دای نکسته هیاپ یک برHouse Refugio Share- دای -Share او در ابتدا برای میهمانی های خصوصی به عنوان بزرگتین حامیاش یاد می دنید. شوهرش محمد به الحان امد. او از شوهرش

غداهای سوریهای شده است

ملکه جزماتی، به ما رازش را می گوید: این که چطور در المان، ملکه

Weg mit dem Ding! – Oder nicht?

Niemand darf Frauen zwingen, sich in formlose Tücher zu hüllen! Manche fühlen sich trotzdem sicher unter dem Hidschab. Zwei Reporterinnen berichten

گزاش می دهند دو گزاشگر ما در اینباره احساس امنيت بيشتري ميكنند. البته برخی هم باحجاب المنالشهيا طي إ کند که خودشان را با تکهای هیچ کس نباید زنان را مجبور

كنارش بكذار! ياشايد

"Freiheit – das ist der Wind in meinem Haar"

Im Iran wurde Jilla ausgepeitscht. Im Ausland zog sie Mantel und Hidschab aus und schminkte sich

gestiegen und läuft noch über die Landebahn. Da nimmt sie das Kopftuch ab, knüllt es zusammen und stopft es in die Seitentasche ihres kleinen Rollkoffers. Ein kühler Wind streift ihr Haar und weht ihre Strähnen in die Luft. Iilla ist Freiheit.

Jilla ist wie die Hälfte der Bevölkerung des Irans. Seit sie sieben Jahre alt war und zur Schule ging, war sie gezwungen, den Hidschab zu tragen und ihren kleinen kindlichen Kopf und ihr lockiges wildes Haar mit einem Stück Stoff zu verhüllen, das unter dem Kinn geschlossen ist. Die Tage der Siebenjährigen hätten schöner sein können – und freier. Sie hätte spielen und Ouatsch machen können. Aber das sollte nicht sein. Wie viele andere Kinder war sie von dem Moment, in dem sie das Licht der Welt erblickt hat, eine Gefangene des geografischen Determinismus.

Anfangs verstand sie nicht, wieso sie so ein festes und einengendes Stück Stoff auf ihrem Kopf lassen sollte. Sie hatte zwar von den garstigen Schulaufsehern und im Fernsehen gehört, dass es eine Sünde sei, wenn sie die Haare nicht verberge, und dass sie am Jüngsten Tag in der Hölle landen und an den Haaren aufgehängt geschmort werde.

Vor diesem Gott, über den die anderen redeten, hatte sie schreckliche Angst. Er war meistens übellaunig, sah alles und bestrafte schon die kleinsten Vergehen. Viele Jahre ihrer Kindheit und Jugend litt sie unter schlechtem Gewissen und der Angst vor diesem strafenden Gott.

ie ist gerade aus dem Flugzeug Nun reiste Jilla erstmals ins Ausland. Hier erlebte sie die Freiheit – ihr Haar zu befreien. Das Leben hätte so angenehm sein können. Sie nahm ihren Koffer von der Gepäckausgabe und noch bevor sie etwas anderes machte, ging sie zu den Toiletten. Dort zog sie den langen Mantel aus, den sie 20 Jahdenkt: "Dieser Wind im Haar - das re lang wie eine Uniform getragen hatte, und schminkte vor dem Spiegel die Lippen grell. Mit den knappsten Kleidern, die sie je getragen hatte, trat sie vor die Tür. Was kümmerte es sie, dass man nun selbst die vielen Narben sah, Spuren einer Auspeitschung von vor einigen Jahren.

> Als sie in der Nacht darauf auf der Straße zwischen Besoffenen und lachenden Menschen herumlief, erinnerte sie sich an diesen Tag. Die Sittenpolizei hatte sie festgenommen, weil eine Strähne ihres Haares unter dem Kopftuch hervorschaute. Sie hatten sie als Nutte und Sünderin beschimpft. Jilla hatte sich geärgert und hatte protestiert, indem sie ihr Kopftuch abriss und es ganz in den Rinnstein schmiss. Das hatte ihr die Auspeitschung eingebracht.

> Jilla ist kein Einzelfall. Sie steht für Millionen Iranerinnen, die alle durch den Zwangshidschab wie gefesselt sind. Für den größeren Teil der iranischen Frauen bedeutet er nur Zwang und Unterdrückung. Iranerinnen nehmen ihr Kopftuch ab, kaum dass sie ihr Land verlassen haben. Fast 40 Jahre ist es her, dass die Islamische Revolution im Iran den Frauen den Hidschab aufgezwungen hat. Der Zwang hat den Hidschab in ein Symbol für Unterdrückung, Diskriminierung und Einschränkungen verwandelt. ♣ Negin Behkam

تجربه ذند. آزادی برای او پیش از هر چیز نخستین بار بود که ژیلا پایش به خارج عذاب از این خدای سختگیر کنشت. این زیادی از خودکی و نوجوانی اش در تـرس و هلمالس را کف دستش بکارد. سالهای زود از خوره در می رفت و دائم می خواست وحشت به دلش مهافتاه: بداخلاق بود و از خدایی که بقیه ازش محبت می کردند، اتش جهنم از موهای سرش اویزان میشود. قیامت که بشود به جهنم می رود و در که اکر موهایش را نپوشاند کناه دارد، روز مدسه و برنامههای تلویزیونی می شنید سرش بكدارد. چيزهايي از مسئولان بداخلاق تك پارچه سفت و دستوپا خير را بر هنوز درست عی فهمید که چرا باید این اسير جبر جغرافيايي شده بودند. ان اوايل کودکان دیکر که چشمشان را باز نکرده، و شيطنت باند. اما نشد. مثل خيلي از بکنره و تنها درکیرِ فکرهای بچگانه، بازی مىتوانست قشنكتر باشد، ازادانهتر پنهان دند. روزهای هفت سالکهای که را در مقنعه تنکی که دور کلویش میافتاد، کوچک بچکانه و موهای تابدار بی فرارش برای رفتن به مدرسه مجبور بوده آن کله ایران از همان روزهای ۷ سالگ دستگم ازادی! ژیلا هم مانند نصف جمعیت مى كند: بلك، همين بار لاى موهايم يعنى و تابی در موهایش میاندازد. ژیلا فخر مىچپانىد. باد خنكى بە كردىش مىخبورد می دنید و در جیب چمیدانِ دستی اش را از سر برمی دارد، بیا یک دست مچالهاش می دند میم برمی دارد، روسری سیاهش که هواپیما را به سالن فرودناه متصل دور نشده. در حالی که روی زمین اهنینی

محدودیت بدل کرد.

که حجاب را به عاد تبعیض، سرکوب و به زور بر سر زنان نشانده می کذرد؛ اجباری سال از انقلاب اسلامی در ایران که حجاب را روسری از سر می دنند. ادنون نزدیر به ۲۰ پیشان را از مرزهای ایران بیرون نکداشته اجبار بوده است. بسیاری از زنان ایرانی بخش بزرکی از زنان در ایران محدودیت و در مشت حجابِ اجباری؛ حجابی که برای ایرانیست با یک داستان مشترک: محبوس ن لمنهيليه کا ۽ تحسين عن کي لما کاي ُ غربهمای شلاق را به همراه اورده بود. کرده بود؛ کاری که برایش جریمه سنکین زورک را از سرش کنده و در جوی اب پرت خشم امده بود و به نشانه اعتراض روسری و هـ رزه خطـاب کـرده بـود. تیـلا هــم بــه کرفته بود و مامور کشت او را بدحجاب بیرون بودن یک تک از موهایش او را یک اعتراض کوچک: کشت ارشاد به خاطر غربهمای شلاق نعیبش شده بود. یادکار و خندان فيلم مي زنيه، پياد روزي اقتياد ك خیابانهای شهر در میان جوانان مست اباس لختی اش کایان باشد؛ شبش که در تــشر نا عب همک ن حرده بود از پشت حتی جای زخمهای تیره شلافی که چند فرودکاه بیرون امد. چه اهمیتی داشت که که تاکنون به تن کرده بود از دستشویی پررنکی بر اب زه و با اختوترین لباسی مرک بازی کرده بود از تنش دراورد، ماتیک را که برایش ۲۰ سال قام نقش یونیف ورم فبل از هـر داری واره دستشـویی شـد، مانتـو چمدانش را که از قسمت بار تحویل کرفت، اينقىد راحت باشىد. ايىن تارھىلى مىوى رهایی موهایش بود. زندگی میتوانست

رنان ایرانی و حجاب

هنوز ده پانزده قدم از در خروجی هواپیما

پیچیده در موهایم ازادی یعنی بادِ

₩

"Mit Hidschab fühle ich mich sicher"

Arezu und Manal wollen ihre Haare bedecken. Und sie nehmen dafür vieles auf sich

heit gibt", sagte Arezu. Die junge Afghanin will nicht mit richtigem Namen in der Zeitung stehen. Sie lebt seit drei Jahren in Deutschland und hatte Mühe, Arbeit zu finden – obwohl sie die nötigen Abschlüsse hat und obwohl Menschen mit ihren Fähigkeiten gesucht werden.

2015 kam Arezu mit ihrer Familie nach Deutschland – wegen des Krieges in Afghanistan, der Unsicherheit dort und der schlechten Bedingungen für Frauen. Sie hatte daheim Wirtschaftswissenschaften studiert. In Deutschland bestand sie nach mehreren Kursen die Sprachprüfung C1. Und als ihre afghanischen Qualifikationen anerkannt waren, suchte sie einen Job.

Sie sagt: "Nach einiger Suche habe ich einen passenden Job gefunden. Ich habe meinen Lebenslauf eingereicht, wurde zum Bewerbungsgespräch eingeladen, es lief gut. Aber am Ende haben sie mir gesagt: Sie erfüllen alle Bedingungen. Aber mit dem Hidschab können Sie diesen Job nicht machen."

Arezu wollte aber den Hidschab, das fest gebundene Kopftuch, nicht abnehmen. "Ich fühle mich damit wohler und sicherer", sagt sie. – Auch bei einer weiteren erfolgreichen Bewerbung hieß es: "Es tut uns leid. Sie können hier nicht mit Hidschab arbeiten."

Arezu hatte bis dahin mit ihren Eltern in Düsseldorf gelebt und auch nur dort gesucht. Nun erweiterte sie ihre Jobsuche. Sie fand schließlich einen Job in Bonn und beschloss,

anchmal bereitet etwas dorthin zu ziehen. Jetzt arbeitet sie Probleme, das sonst Sicher- dort als Sachbearbeiterin in der Personalabteilung eines Unternehmens. "Ich bin zufrieden und glücklich mit meiner Arbeit. Aber ich musste dafür von meiner Familie fortziehen in eine andere Stadt."

> Auch Manal machte diese Erfahrung. Sie ist eine junge Syrerin und Mutter von zwei Kindern. Auch sie

Sie erfüllen alle Bedingungen. Aber es tut uns leid: Mit Hidschab können Sie hier nicht arbeiten

kam vor drei Jahren nach Deutschland. Manal lebt in Berlin. Sie wollte ein sechswöchiges Praktikum in einem Kosmetiksalon absolvieren. Überall wurde sie abgelehnt – wegen des Hidschab.

Nach einigen Anläufen bekam sie schließlich ein Praktikum als Verkäuferin in einem Bekleidungsgeschäft. Ihren Hidschab darf sie anbehalten. Aber sie sorgt sich um ihre berufliche Zukunft - wie viele muslimische Frauen, die von sich aus den Hidschab tragen möchten. Auch Manal sagt, der Hijab sei Teil ihrer Kultur. Er gebe ihr Sicherheit, sie fühle sich damit entspannter. 🕂 Shajahan Ahmadi

دوم بعد از تلاش دوباره در یکی از ادارات بیشتر احساس امنیت می کنم.» برای بار او می کوید: «مین بیا حجیاب راحت ترم و را کنار بکداره از پیشنهاه کار منصرف شد. امل به دلیل این که فی خواست حجابش این کار ادامه دهید.»

دیکر موفق به دریافت پیشنهاد کاری

داریم دارید. اما با حجاب عی توانید به کانت، شما قام شرایط کاری را که ما لازم چیز خیلی خوب پیش می دفت. در اخر برای مصلحبه کاری دعوتم کردند. همه رشتهام را پیدا کردم، درخواست را فرستادم. ارزو می کوید: «بعد از اینکه کار منطبق با مىخواست كار پيدا كند.

دارد. بعد از ارزشیابی مدارک تحصیلی اش، ادامه داد. او در زبان المانی مسرک (۲۵) باللا نابي رشاهه ما مناقلتشه بالدا مي لیسانس) تحصیل کرده و از زمان امدنش او در زادگاهی تا مقطع ماستری (فوق در افغانستان، با خانوادهاش به الحال امد. ناامنی و وجود شرایط نامناسب برای زنان در اواخر سال ۲۰۲ ارزو به دایل جنگ،

باوجود داشتن شرايط لازم، سخت مبارزه می کنید. او بیرای پیدا کیردن کار در المیان، ارزو از سه سال بدین سو در المان زندگی از وی نام برده شود.

«کاهس انچه را که فکر می ذنیم به مل دیگر شد. اما پاسخ همان بود. «با حجاب

برایشان به این سادکیها هم نیست

ن شاه جهان احمدی

مل است و با أن احساس امنيت و آرامش منال می کوید: «حجاب بخشس از فرهنگ

دیکری که غیافوامند، مجابشان را کنار المكسه نان الاعلى المسلم المنالمة المناسمة المنابع الم او بــا ایــن وضــج نکــران اینــدهای کاریاش داشتن حجاب دوره كاراموزياش را بكذراند. در یکی از فروشگاه مای لباس، توانست با بالاخره بعد از چند روز تلاش و جستجو حجاب، پاسخ منفس دریافت کرد. ارایشکری بپردازد. اما به دلیل داشتن کارامسوزی اش را در یکسی از ارایشسکاه ها بسه می دنید. او میخواست شش هفته دوره تجربه مشابه دارد. منال در برلین زندکس

سه سال اخیر از سوریه به امان امد نیز

منال بانوی جوان و مادر دو کودک که در

مجبود شهم برای این کار، در یک شهر

نظرم را پیدا کردم. از کارم راضی استم. اما

دیکر و دور از خاندواده او زندگری کنم.»

می دنید. او افرود: «خوشیام که کار میورد (Personalsachbearbeiter) 2 حالا او در یکس از ادارات در بخش منابع بعنا ناكسوملة لجنا هب در شهر آنن پیدا می کند و تصمیم می گیرد دوسلدورف فراتر مي رود. بالاخره شغلي را می کرد. این بدار او در جستجوی کار از ارزو با والدیاش در دوسلدوری زندگی «فى توانيـد اينجـل كار كنيـد، متاسـفيم!»

مبارزه دو زن محجبه تفاد فرهنگ: داستان

ارزو و منال مى خواهند روسرى به سر کنند؛ اما داستان

Ich gehe meinen Weg

Ghada genießt ihre Möglichkeiten in Deutschland. Ihre Tochter würde das auch so gern tun. Aber der Vater lässt sie nicht gehen

hada ist mein Name. Ich komme aus Syrien und habe drei Kinder. Im September 2015 wurde die Lage in Aleppo katastrophal. Mein Mann war ein halbes Jahr verschwunden, ohne eine Nachricht zu hinterlassen. Also brach ich mit meinem jüngsten Sohn nach Deutschland auf und ließ die anderen beiden bei meiner Familie zurück. Ich wollte meinen Mann und die Großen nachholen.

Anderthalb Jahre dauerte die Anerkennung als Flüchtling in Deutschland. Eine Familienzusammenführung wäre möglich gewesen. Aber inzwischen war mein Mann aufgetaucht. Mein Weggang hatte ihn verärgert. Er nahm die Großen zu sich und brach den Kontakt zu mir ab. Er hat auch neu geheiratet.

Meine Kinder können nur selten und nur unter Aufsicht mit mir sprechen. Meine 14-jährige Tochter hat meine Telefonnummer heimlich notiert. Sie hat mich nachts via WhatsApp angeschrieben und anschließend meine Nummer gelöscht.

Ich habe das Kopftuch abgelegt und gehe, seit ich 47 Jahre alt war, Kontakt. In ihren Augen trägt eine gute Frau den Hidschab und schwarze Kleider. Ich werde bis zu meinem Tod dagegen rebellieren, auch wenn ich dafür einen hohen Preis zahle. Religion ist Herzenssache. Niemand hat den Schlüssel zu einer guten Gottesbeziehung, jeder muss seinen Wog finden. Das Leben bier

meinen eigenen Weg. Auch meine

konservative Familie verweigert jeden

mand hat den Schlüssel zu einer guten Gottesbeziehung, jeder muss seinen Weg finden. Das Leben hier in Deutschland passt zu mir. Ich will nicht nach Syrien zurück, auch nicht, wenn die Lage sich bessert. Ich war gegen das Regime, aber auch gegen die rigide und monotone Mentalität, die mich zur Außenseiterin machte.

Meine 14-jährige Tochter erlebt nun dieselbe Tragödie, die ich hinter mir lassen konnte. Sie sagt: "Ich will dieses Leben nicht. Lieber sterbe ich, als jetzt verheiratet zu werden. Ich will erst meine Ausbildung abschließen." Ich will meiner Tochter

helfen, weiß aber nicht, wie. Ich habe mich an verschiedene Organisationen gewandt. Aber sie brauchen ihren Pass und das Einverständnis des Vaters. Beides werde ich nicht bekommen.

Also habe ich überlegt, wie ich sie in den Libanon schmuggeln könnte. Verwandte könnten mir helfen. Aber selbst wenn sich ein deutscher Sponsor findet: Niemand weiß, wie lange so etwas dauert, wie teuer es wird und ob es überhaupt gelingen kann.

Wenn ich in Berlin Mädchen in ihrem Alter sehe, wie sie glücklich sind und das Leben genießen, denke ich: Hat nicht auch meine Tochter das Recht, so zu leben und die Farben des Frühlings zu tragen – statt schwarzer Gewänder? Und das Geräusch von falschem Schmuck im Wind zu hören – statt verheiratet zu werden und eine goldene Kette zu tragen

❖ Protokoll: Amloud Alamir

uq a vi alco lumi, um è citt cliq e ladu ucu alco lumi, um è citt cliq e ladu ucu al v. Y esazin ce al vi al sas. Il man li al mult il al mult

و الحاق خانواده می توانست ممکن باشد. در این میان شوهرم پیدا شد، آمدن مین به آمان او را عمبانی کرده بود، او فرزند بزرگم را پیش خودش برد و ارتباطش را با مین قطع کرد. همچنین دوباره ازدواج کرد. فرزندانم می توانند به ندرت و آنهم زیر نظارت او با مین محبت کنند. دختر ۱۴ ساله ام شماره تلفنم را یواشکی یادداشت کرده. او شب از طریق واتساپ به مین پیام داد و سرانجیام شماره را حذف کرد.

غاده در آلمان از آزادی اش لنت می برد. دخترهایش اما فرسنگها دورتر از سختگیری های پدرشان رنج می برند

من راه خودم را می روم

تحصيلم را قاع زنم». من هم مىخواهم این که حالا ازدواج کنم. می خواهم ابتدا را غی خواهم، ترجیح می دهم به پیرم ت سر بکذارم. او می کوید: «مـن ایـن زندکـی را تجربه می کنیا که مین توانستم پشت ساخت. دختر ۱۲ ساله ام ممان فاجعه هایی سرسخت و تکمیا که من را بیکانه رژیم بودم، اما همین طور علیه ذهنیت که وضعیت بهبود پیدا کند. من علیه عی خواهم به سوریه بازگردم، حتی زمانی هر کس باید راه خود را پیدا کند. من لليديك رابطه خوب با خدا را نداره، منمب یک مساله درونی است، میچ کس حتى اكر قيمت سنكيني براى ان بپردازم. زمان مرکم علیه ان مقابله خواهم کرد، می کنید و لبیاس سیاه می پوشید. امیا مین تا س مب بالبعد برع في المنا بالمشي هرکونه قاس با من خودداری می کنند. در به راه خودم رفتم. خانواده محافظه كارم از من روسری را از سرم برداشتم و از ۲۷ سالک

گردنبند طلایی…؛ ناملود الامیر

باد را بشنود - به جای ازدواج و پوشیدن به تن کند؛ و صدای جواهرات بدلی در ملیس دلمیسابا دلی حب ان دیالها دلمکنی حق نداد همینطور زندگی کند و با خودم فكر مى كنم كه ايا دختر من خوشحال هستند و از زندکی لذت می برند، دخترم در برلیـن را می بینـم، ایـن کـه چقـدر شدنی است.وقتی دخترهای هم سنوسال چقىدر ھزينىھ برخواھىد داشت، و امىلا ايــا هیچکس غیراند چقدر طول می کشد و بتوانم یک حامی مالی در المان پیدا کنم، مى تواند به من كمك كنند. اما حتى اكر قاچاق او به لبنان فكر كردم، نزديكانم بیاورم. بنابرایین مین در مورد چکونکی دارند. من غی توانم هیچ کدام را به دست اللها به گذرنامه و همایت پدر نیاز من با نهادهای مختلف قاس برقرار کردم، به دخترم کمک کنم، اما فردانم چطور.

ોં(ડિંગ્ડ)

Erst mal die Kinder!

In Afghanistan ist sie eine berühmte Reporterin aus dem Fernsehen. Und in Deutschland?

ein Mann starb, als ich 20 war. Ich war alleinerziehende Mutter zweier Kinder, das dritte war unterwegs. Als Frau allein in Afghanistan eine Familie zu beschützen ist schwer. Mancherorts gilt es schon als Schande, wenn eine Frau arbeitet. Witwen werden gezwungen zu heiraten. Besonders meine Eltern

haben mich unterstützt. Ich konnte meine Ausbildung fortsetzen und wurde Journalistin - eine der ersten Fernsehreporterinnen nach dem Fall des Taliban-Regimes, für den Nachrichtensender Tolo TV. Schon für Männer ist dieser Beruf hart, ohne Rechtsstaat und unter dem Druck der Taliban. Aber ich habe meine Arbeit geliebt. Nichts konnte mich stoppen. Mein Motto: Du musst für deine Ziele kämpfen.

Am 20. Januar 2016 griffen Taliban einen Bus von Tolo TV an, töteten sieben Menschen und verletzten weitere 25. Meine Kinder lebten in ständiger Angst. Ich wollte nicht, dass sie so aufwachsen.

Der Anfang im deutschen Flüchtlingslager war hart. Ich sprach kein Deutsch. Meine Hauptsorge galt den Kindern. In Afghanistan waren sie auf guten Schulen gewesen und hatten gute Noten. Hier fingen wir bei null an. Sie haben sich schnell eingelebt, sprechen die neue Sprache und gehen ihren Weg. Jetzt will auch ich in Deutschland Fuß fassen und als Journalistin arbeiten. Das ist schwer, aber nicht unmöglich.

Protokoll: Noorullah Rahmani

So kennen die Afghanen sie: Shakila Ebrahimkhel, Reporterin bei Tolo TV. In Deutschland muss sie wieder bei null anfangen

به کار کړد تلويزيوني طلوع أغاز سقوط طالبان در شبکه خبرنگاران زن پس از عنوان یکی از نخستین شكيلا ابراهيم خيل به

افغانستان بسیار دشوار است. در بعضی از عنوان یک زن، سرپرستی یک خانواده در خردسال و سومی هم در راه بود. به داشتم و زن تنهایی بودم با دو کودک «هنگامی که شوهرم فـوت کـرد ۲۰ سـال

است، اما غیر ممکن نیست. «

یک روزنامه نگار کار کنم. این سخت اکنون میخواهم در المان عانم و به عنوان

مسی کنند و مسیر خود را پیدا کرده اند. فراندانم حالا دیکر به زبان جدید محبت

داشتند، اما در اینجا ما از مفر اغاز کردیم. مكاتب خوبى مى دفتنك و غراتي عالى

فرزندانم بودند. انها در افغانستان به

الماني را غیوفهمیدم و نکرانی اصلیام

اغاز دوران مهاجرت برايم سخت بود، زبان

مداوم زندکی می کردند و من غی خواستم

نخمس برجای کذاشت. فرزندانم در تـرس

انتحاری کردند، ان حمله ۷ کشته و ۲۵

موتر حامل كارمندان تلويزيون طلوع حمله

در ۲۰ ماه ژانویه سال ۲۲۰۲، طالبان بر

من را متوقف بسازد. شعار من: براى به

عشق مهورزيدم، هيچ چيز غياتوانست

فشار طالبان نیز مضاعف. اما من به کارم

جایی که حاکمیت قانون کهرنگ است و

این کار حتب برای مردان دشوار است،

در شبکه تلویزیونی طلوع اغاز به کار کنم.

نخستين خبرنكاران زن پس از سقوط طالبان

روزنامه نکاری فارغ شوم و به عنوان یکی از

متش البلا هلاشناه المناتيلم ل

خانوادهام از من حمايت كرد و من توانستم

زنان بیوه ناکزیر به ازدواج می شوند. اما

مناطق، کار کردن یک زن شرم اور است و

دست اوردن مىدفات مبارزه كن.

انعا اینکونه بزرک شوند.

افغانستان حالا در المان بايد از مفر اغاز شكيلا ابراهيمخيل خبرنكار شبكه طلوع در

از خبرنگاری در تلویزیون افغانستان تا پیاهجویی در المان

اول از همه، بچهها!

20 chrismon

Sie hat einen Traum

2015 gründete Raja Banout einen Chor in Gaziantep, Türkei. Dann kam sie nach Deutschland, nun ist ihr Chor international. Irgendwann soll er auch in Syrien singen: vom Frieden!

رویایی دارم

راجا بنوت در سال ۲۰۱۵ گروه کُری را در ترکیه پایهگذاری کرد. راجا اکنون در آلمان زندگی میکند و کُرِ او جهانی شده است. روزی هم باید سرانجام بتواند در سوریه، کشور خودش بخواند: درباره آزادی!

uf die Flucht aus Syrien konnte ich nicht viel mitnehmen. Aber ich hatte ein Herz voll Lieder. Unterwegs traf ich viele Frauen. Wir begannen, zusammen zu singen – Lieder aus unserer Heimat. Das befähigte uns, scheinbar mühelos all die Probleme zu bewältigen, die die unfreiwillige Migration mit sich gebracht hatte.

In Berlin habe ich den Haneen-Chor gegründet. Viele von uns sind älter und werden kaum in Deutschland Arbeit finden, auch wegen der Sprache. Aber mit dem Gesang holen wir her, was wir hier so vermissen – und machen rie all denen eine Freude, die uns zuhören gegründ unser kulturelles Erbe entdecken.

Unser Chor ist in der arabischen unser Community sehr bekannt. Auch bei s

Deutschen. Sie verstehen zwar die Texte nicht. Aber es ist schön zu sehen, wie sie auf die Musik reagieren. Bei Auftritten sind berühmte Musiker dabei: Wassim Mukdad spielt die Kurzhalslaute, Berivan Ahmad die Schellentrommel und Dima Daoud die Kastenzither.

Wenn wir singen, beruhigt uns das und macht uns heiter, und wir spüren die Schönheit des Lebens. Wir stellen unsere innere Balance wieder her, stärken das Gefühl für Harmonie. Die

meisten von uns wollen eines Tages nach Syrien zurückgehen. Wir wollen ein modernes Land aufbauen, eine Kultur des Miteinanders. Wir träumen davon, als Friedensstifter heimzukehren und all unsere Lieder in den Städten Syriens zu singen. *** Protokoll: Samer Masouh

اجراهاي ما هنرمنا بودن بسازیم. رویای ما این است که به عنوان راویان صلح به خانه برگردیم و ترانههایمان را در غىفهمنــد امــا ديــدن ايــن كــه آنهــا چگونــه بــه با دایره و دیما داوود با سنتور.آواز خواندن ما را آرام و خوشـحال می کنـد و مـا بـا آن زیبایـی زندگی را میخواهیـم کـه روزی بـه سـوریه برگردیـم. مـا مـی خواهیـم یـک کشـور مـدرن و فرهنگی بـرای بـا هـم شهرهای سوریه بخوانیم. ـاس مىكنيـ يقى واكنـش نشــان مىدهنــد، زيبا، ِ هماهنگی را تقویت می کنی بم مقـداد بــا لــوت، بريــوان احــ م. ما تعـادل درونـی مان را باز، لدان شناختەش لدمای ح

و برای همه کسانی که به ما گوش میاده و میراث فرهنگی ما را کشف میکنند، مس هدیـه میکنیم،گروه مـا در جامعــه عرب زنهای زیادی دیدم. ما شروع به آواز خواندن کردیـم - ترانههایـی از میهنـمان. اینطـور توان گروه کر حنین را تأس خودم بـردارم. امـا قلبـی پـر از ترانـه داشـتم. در راه بـــه خوبــى شــناخته شـــده اســـ ـان. امــا بــا آواز خوانــدن مــا آنچــه را كــه گام فرار از سوریه نتوان ، بدون تلاش خاصی کنار بباییم.در برلین کلاتی که مهاجرت اجباری به هم یم، دوبـاره بــه دس تيم و به ـيس كـردم. بس تم چیزهای زیادی با ت، همچنیـن بـرای متی در آلمـــان کار ت میآوریم لیاری از ما

GUTER START
Mein Weg,

chrismon Entscheidung :chrismon

این شماره از مجله کریسمون با همکاری «امیا، براییا» میشود. در وبسایت خبری میان شاه در وز اخبار پایتخت آبان را به فاسی و عربی بخوانید. میان مجله و بسیاری مطاب دیگر را اینجا ببینید: هدانده مجمع به مجمع به مجله و بیاتهاه دی با تکالقه

Alle Artikel und noch viel mehr auf www.chrismon-guter-start.de

Dieses Magazin entstand zusammen mit Amal, Berlin!. Auf www.amalberlin.de

gibt es jeden Tag Nachrichten aus der Hauptstadt auf Arabisch und Persisch